

Γράφει ο **Σταύρος Μανίκας**

Από την βιομηχανική επανάσταση και μετά, που το μικρό εργαστήρι μετατρέπεται σε μεγάλο εργοστάσιο του κεφαλαιοκράτη αστού, η παραγωγή μαζικοποιείται και οι εργάτες οργανώνονται σαν στρατιώτες-δούλοι της αστικής τάξης άρχισαν τα πρώτα σοβαρά προβλήματα.

Γρήγορα κατάλαβαν οι εργάτες ότι η ατομική διαπραγμάτευση με τα αφεντικά δεν έβγαζε πουθενά. Έτσι άρχισαν να οργανώνονται σε σωματεία. Τα σωματεία αυτά αρχικά είχαν καθαρά μισθολογικές διεκδικήσεις. Όσες όμως προσωρινές επιτυχίες και αν είχαν δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν ένα πράγμα: τη νομοθεσία.

Οι κυβερνήσεις κάτω από την πίεση ή και τον άμεσο έλεγχο από τα μεγάλα αφεντικά (την αστική τάξη) περνούσαν νόμους που άφηναν τους εργαζόμενους εκτεθειμένους στις διαθέσεις του κάθε εργοδότη.

Επίσης και το παραμύθι περί καλών αφεντικών γρήγορα κατέπεσε γιατί η διάρθρωση της αγοράς δεν επιτρέπει παλικαριές από τους εργοδότες.

Ο λόγος είναι απλός και κατανοητός. Σκεφθείτε ότι αν οι 99 από τους 100 εργοδότες αύξαναν τους μισθούς από μόνοι τους, ο ένας που δεν θα το έκανε θα είχε τεράστιο πλεονέκτημα στην αγορά λόγω του χαμηλότερου κόστους εργασίας. Αναγκαστικά λοιπόν και οι υπόλοιποι θα τον ακολουθούσαν για να παραμείνουν “ανταγωνιστικοί”.

Έτσι τα σωματεία αναγκάστηκαν να προχωρήσουν παραπέρα τις διεκδικήσεις τους επιχειρώντας να βρουν τρόπους να διασφαλίσουν με πιο μόνιμο τρόπο τα δικαιώματά τους. Δηλαδή οι διεκδικήσεις τους έγιναν περισσότερο πολιτικές και λιγότερο συντεχνιακές. Με αυτόν τον τρόπο κατάφεραν ανά τις δεκαετίες να κερδίσουν μια σειρά από πράγματα όπως δώρο Χριστουγέννων, Πάσχα, άδεια κτλ. Μπροστά σε αυτές τις επιτυχίες των Σωματείων τα αφεντικά τα κόμματα και οι κυβερνήσεις σκέφτηκαν ότι πρέπει να αντιδράσουν.

Το μεγάλο τους ερώτημα ήταν πώς;

Η λύση απλή:

Αποφάσισαν τη δημιουργία μιας εργατικής, συνδικαλιστικής αριστοκρατίας. Με λίγα λόγια εξαγοράζουν κάποιους συνδικαλιστές, τους προωθούν σε ηγετικές θέσεις και προσπαθούν να χαλιναγωγήσουν το εργατικό κίνημα που πάει κάθε φορά να δημιουργηθεί, να αντιπαλέψει η και να διεκδικήσει.

Με αυτόν τον τρόπο πετυχαίνουν βασικά δυο στόχους: 1ον: Κρατάνε ήσυχους τους εργαζόμενους εκμεταλλεόμενοι την ύπαρξη συνδικαλιστών.

2ον: Ξεφτιλίζουν το θεσμό του σωματείου, γιατί αργά ή γρήγορα οι εργαζόμενοι καταλαβαίνουν ότι οι εκπρόσωποί τους κοροϊδεύουν. Δυστυχώς όμως το να καταλάβεις ότι κάποιος σε κοροϊδεύει δεν αρκεί από

μόνο του για να αντιδράσεις. Οι περισσότεροι εργαζόμενοι η παύουν να ασχολούνται η προσπαθούν να γίνουν ίδιοι μ αυτούς που τους κοροϊδεύουν. Έτσι αυτομάτως έχει επιτευχθεί ο στόχος των αφεντικών, κυβερνήσεων και κομμάτων.

Τρόπος αντίδρασης υπάρχει αλλά μέχρι σήμερα δεν έχει εφαρμοσθεί από τους εργαζόμενους.

Ποιος είναι αυτός ο τρόπος;

Θα πρέπει οι εργαζόμενοι να βρίσκονται μεταξύ τους, να συζητούν, να βάζουν κάτω τα προβλήματά τους και να βρίσκουν τρόπους για να διεκδικήσουν αποτελεσματικά τα δικαιώματά τους και απέναντι στην Συνδικαλιστική Αριστοκρατία και στους εργοδότες και απέναντι στην άδικη τις περισσότερες φορές νομοθεσία.

Πρέπει να καταλάβουν ότι έχουν να κάνουν με οργανωμένες και συλλογικές δομές όπως είναι μια κυβέρνηση, ενώσεις εργοδοτών, ξεπουλημένα Συνδικάτα και ότι δεν έχουν άλλη επιλογή από το να οργανωθούν και αυτοί αντίστοιχα.

Μόνο έτσι έχουν πιθανότητες να αντιμετωπίσουν τα όπλα που διαθέτει ο αντίπαλος: απόλυση, μείωση μισθού, στέρηση δικαιωμάτων, αυθαιρεσίες κλπ.

Η μορφή λοιπόν της οργάνωσης αυτής είναι ο έλεγχος στο σωματείο.

Πως μπορεί να γίνει αυτό;

Πολύ απλά τα βήματα:

1ον: Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να πεισθούν οι εργαζόμενοι ότι ο θεσμός του Συνδικάτου είναι σκάρτος επειδή τα τελευταία χρόνια υπάρχουν και βασιλεύουν σκάρτοι εργατοπατέρες.

2ον: Μόνο με τη μαζική συμμετοχή των εργαζόμενων μπορούν να παραμεριστούν οι ξεπουλημένοι συνδικαλιστές.

3ον: Να μην παρασύρονται από δήθεν επαναστατικές κινήσεις που εμφανίζονται καταγγέλλοντας προβλήματα χωρίς εφικτές προτάσεις για την επίλυσή τους. Είναι εκατό τοις εκατό βέβαιο ότι καθοδηγούνται από την εργοδοσία για να απορροφήσουν την αγανάκτηση των εργαζομένων.

4ον: Μαζική συμμετοχή σε όλες τις διαδικασίες.

Γιατί δυστυχώς για τους «αριστοκράτες εργατοπατέρες, πρέπει να εκλέγονται.

Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο ιστολόγιο του εργατικού σχήματος “Αγωνιστική Συνεργασία” στην ΕΘΕΛ